

Sygn. akt III CSK 383/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa K. J. i M. S.

przeciwko S. S.

o wyłączenie wspólnika ze spółki z ograniczoną odpowiedzialnością,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt XII Ga (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kwotę 540
zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo.

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie dokonane na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej powodów uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (s. 2 - 5 skargi) doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła wskazana przesłanka wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zarówno bowiem w wyroku SN z dnia 16 stycznia 2002 r., IV CKN 610/00, OSNC 2002/11/138, jak również w wyroku SN z dnia 12 grudnia 2013 r., II CSK 121/13, niepubl., przesłanka „rzeczywistej wartości rynkowej udziału” (art. 266 § 3 k.s.h.) została tożsamo zinterpretowana, tj. z uwzględnieniem realnej, zbywczej wartości rynkowej, pomijając różnice w redakcyjnym jedynie ujęciu też każdego ze wskazanych judykatów. Powołanie się natomiast na brak aprobaty doktryny dla wyniku zbieżnej interpretacji sądów nie ma znaczenia dla zastosowania art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., ponieważ przepis ten określa zawartą w nim przesłankę jako rozbieżność w orzecznictwie sądów, a nie rozbieżność w judykaturze i w doktrynie.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, działając na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz na podstawie § 8 ust. 1 pkt 23 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800), stosowanego

z mocy § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r.
(Dz.U. 2016, poz. 1668).

jw

l.n